

Paula, împlinire târzie

Recenzie

de Teodor Bunea

12 septembrie 2021

Prezentarea vieții Paulei nu este numai o carte bună, dar și o adevărată surpriză plăcută de a descoperi o autoare nouă, cu un stil rafinat, care ne duce cu gândul la marii clasici, interbelici, ai literaturii românești. Autoarea a deprins meșteșugul frazelor lungi, construite fabulos, cu multe cuvinte, atent alese, care, susură ca o apă lină pe albia unui râu de munte liniștit. Paradoxal, acest gen de abordare nu supără, ci adaugă o muzicalitate discretă și un ritm plăcut scenelor de amor pe care le zugrăvește cu un lux de amănunte remarcabil.

Doamna Mara Popescu-Vasilca nu este o scriitoare bună de romane, Domnia Sa este o poetă care scrie romane excelente. Paula, împlinire târzie, este un roman care povestește dragostea absolută așa cum este ea: frumoasă, imprevizibilă, mistuitoare, generatoare de o afecțiune fără opreliști, dar și de frământări, regrete profunde și suferințe cu puzderie de lacrimi amare.

Autoarea face o trecere discretă și succintă peste viața tumultuoasă a Paulei și subliniază mai mult căutările ei în iubirea sufletească și frumusețea amorului trupesc fără bariere.

O bună parte a lecturii se ocupă de tinerețea eroinei principale Paula, descrisă cu atâta iscusință încât te îmbie să nu mai lași cartea din mână. Ceea ce iese în evidență din acest roman sunt istoriile de dragoste, care sunt atât de bine plămădite și dozate că ne pare rău că au un sfârșit. Cartea nu speculează emoțiile cititorului prin pasaje dramatice, morți, sinucideri, bârfe și orgolii, ci preferă să dezvolte scenele de iubire pasională în care ființele se contopesc într-o singură entitate.

După părerea mea, scenele de iubire intensă dintre Paula și Massimo sunt momentele cele mai frumoase din roman, iar controlul fecioriei ei de către doctorul corupt este cel mai revoltător și josnic episod din viața Paulei.

Cartea este scrisă cursiv, cu emoție și se citește pe nerăsuflăte.

Teodor Bunea

Scriitor

Montreal